

Η ΘΕΣΗ ΤΟΥ ΤΟΝΟΥ ΣΤΑ ΣΥΝΘΕΤΑ ΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ

α) Κανένας σύνθετος ρηματικός τύπος της αρχαίας ελληνικής γλώσσας δεν τονίζεται πριν από την προπαραλήγουσα, υπακούοντας στο σταθερό αυτό κανόνα τονισμού [**Νόμος της τρισυλλαβίας**] (βλ. ΓΑΕ, σχολικό εγχειρίδιο, σελ. 17, § 38, 1).

β) Ο τόνος στα σύνθετα ρήματα της αρχαίας ελληνικής γλώσσας δεν ανεβαίνει, σε κανένα ρηματικό τύπο, πιο πάνω από τη λήγουσα της πρόθεσης, όταν αυτή είναι δισύλλαβη (η πρόθεση είναι σε κάθε περίπτωση το α' συνθετικό του ρηματικού τύπου).

γ) Στους σύνθετους ρηματικούς τύπους της αρχαίας ελληνικής γλώσσας, με μονοσύλλαβη ή δισύλλαβη πρόθεση, ο τόνος ανεβαίνει στην πρόθεση (ή στη λήγουσα της δισύλλαβης πρόθεσης), μόνο στην περίπτωση που το επιτρέπει η λήγουσα της λέξης, η οποία στην περίπτωση αυτή πρέπει να είναι βραχύχρονη. Σε κάθε περίπτωση, δηλαδή, ισχύει ο **νόμος της τρισυλλαβίας**, ο οποίος απαγορεύει να τονίζεται η προπαραλήγουσα σε μία λέξη που έχει μακρόχρονη λήγουσα (βλ. ΓΑΕ, σχολικό εγχειρίδιο, σελ. 18, § 38, 2).

δ) Οι μετοχές και τα απαρέμφατα των σύνθετων ρημάτων της αρχαίας ελληνικής γλώσσας διατηρούν, σε κάθε περίπτωση, τον τόνο τους σταθερό, σαν να μην ήταν σύνθετα.

ΕΙΔΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΕΓΚΛΙΣΕΩΝ ΚΑΙ ΧΡΟΝΩΝ

Οριστική Έγκλιση (για τον Ένεστώτα)

Τα ρήματα **φημί, οίδα, είμι, εἶμι, κείμαι**, όταν είναι σύνθετα με πρόθεση, ανεβάζουν τον τόνο στην προπαραλήγουσα, εκτός από τους τύπους **ἴασι(ν), ἴσασι(ν), κείμεθα**, που τονίζονται κανονικά.

Υποτακτική Έγκλιση (για τον Αόριστο Β')

Τα ρήματα **ἔχω - ἔχομαι** και **ἔπομαι** στον αόριστο β', όταν είναι σύνθετα, ανεβάζουν τον τόνο στην πρόθεση (αν η πρόθεση είναι δισύλλαβη, ο τόνος μεταφέρεται στην τελευταία συλλαβή της). Οι τύποι **σχώμεθα** και **σπώμεθα** παραμένουν σταθεροί ως προς τον τόνο.

Επίσης, ο τόνος ανεβαίνει στην υποτακτική του αορίστου β' του ρήματος **ἵεμαι**, όταν είναι σύνθετο, στα εξής πρόσωπα: **πρόηται** (γ' ενικό), **πρόησθε** (β' πληθυντικό), **πρόωνται** (γ' πληθυντικό). Υπάρχουν όμως και οι τύποι: **προῆται, προῆσθε, προῶνται** (χρησιμοποιούνται εναλλακτικά).

Ευκτική Έγκλιση (για τον Αόριστο Β')

Τα ρήματα **ἔχω - ἔχομαι** και **ἔπομαι** στον αόριστο β', όταν είναι σύνθετα, ανεβάζουν τον τόνο. Οι τύποι **σχοίμην - σχοίμεθα, σποίμην - σποίμεθα** παραμένουν ως προς τον τόνο σταθεροί. (**Σημείωση:** η ευκτική αορίστου β' του ρήματος **ἔχω**, όταν αυτό δεν είναι σύνθετο, είναι: **σχοίην, σχοίης** κτλ. Στην περίπτωση που το ρήμα είναι σύνθετο, σχηματίζει την ευκτική του αορίστου β' ομαλά: **-σχοιμι, -σχοις, -σχοι** κτλ.).

Στην ευκτική αορίστου β' του ρήματος **ἵεμαι**, αν το ρήμα είναι σύνθετο, ο τόνος ανεβαίνει, στα εξής πρόσωπα: **πρόειο** (β' ενικό), **πρόειντο** (γ' πληθυντικό). Υπάρχουν και οι τύποι: **προεῖο, προεῖντο**, καθώς επίσης και οι **πρόοιο - προοῖο, πρόοιντο -προοῖντο**.

Προστακτική Έγκλιση

α) Οι δισύλλαβες προστακτικές των βαρύτονων φωνηεντόληκτων, των αφωνόληκτων και των συνηρημένων ρημάτων της αρχαίας ελληνικής γλώσσας, όταν είναι σύνθετες, ανεβάζουν τον τόνο στην προπαραλήγουσα στο β' ενικό πρόσωπο. Όσες δεν είναι δισύλλαβες, αλλά τρισύλλαβες,

τότε τονίζονται **πάντα** στην προπαραλήγουσα της προστακτικής, στο β' ενικό πρόσωπο (είτε πρόκειται για απλά είτε για σύνθετα ρήματα). Οι παραπάνω διευκρινήσεις αφορούν την ενεργητική και τη μέση φωνή, στους χρόνους ενεστώτα και αόριστο.

β) Οι σύνθετες δισύλλαβες προστακτικές **όλων** των ρημάτων της ενεργητικής φωνής του αορίστου β' τονίζονται στο β' ενικό πρόσωπο στην προπαραλήγουσα. (ισχύει και για τις πέντε προστακτικές: **έλθέ, είπέ, λαβέ, εύρε, ιδέ**).

γ) Οι τρισύλλαβες προστακτικές των ρημάτων της ενεργητικής φωνής του αορίστου β' τονίζονται **πάντα** στο β' ενικό πρόσωπο στην προπαραλήγουσα (είτε πρόκειται για απλά είτε για σύνθετα ρήματα).

δ) Το ρήμα **έχω** έχει προστακτική ενεργητικού αορίστου β', στο β' ενικό πρόσωπο, **σχές**. Όταν ο τύπος αυτός είναι σύνθετος, τονίζεται **πάντα στην παραλήγουσα** και ποτέ στην προπαραλήγουσα (πρβλ. παραπάνω, γενικός κανόνας [β]).

Οι τύποι **σχέτε** (β' πληθυντικό Ε.Φ.), **σχέςθε** (β' πληθυντικό Μ.Φ.) και **σπέσθε** (β' πληθυντικό Μ.Φ.) της προστακτικής αορίστου β' των ρημάτων **έχω - έχομαι** και **έπομαι**, τονίζονται στην προπαραλήγουσα, όταν είναι σύνθετοι.

Τα ρήματα **έχομαι** και **έπομαι** έχουν προστακτική μέσου αορίστου β', στο β' ενικό πρόσωπο, **σχοῦ** και **σποῦ** αντίστοιχα. Οι προηγούμενοι μονοσύλλαβοι τύποι της προστακτικής, όταν είναι σύνθετοι με μονοσύλλαβη πρόθεση, τονίζονται στη λήγουσα (δεν επηρεάζεται ο τονισμός τους). Όταν όμως είναι σύνθετοι με δισύλλαβη πρόθεση, τονίζονται στην παραλήγουσα (επηρεάζεται η θέση του τόνου τους).

Όλες οι άλλες προστακτικές των ρημάτων του μέσου αορίστου β', στο β' ενικό πρόσωπο, εφόσον δεν είναι μονοσύλλαβες, τονίζονται **πάντα** στη λήγουσα (είτε είναι απλές είτε σύνθετες).

ε) Η προστακτική ενεστώτα των ρημάτων **φημί, οἶδα, εἰμί, εἶμι, κείμαι** στο β' ενικό και πληθυντικό πρόσωπο, όταν είναι σύνθετη, τονίζεται στην προπαραλήγουσα.

στ) Σχετικά με τις προστακτικές των ρημάτων της Β' Συζυγίας στον αόριστο β' και με τις προστακτικές κάποιων βαρύτονων ρημάτων της Α' Συζυγίας, που όμως σχηματίζουν αόριστο β' κατά τα ρήματα σε - μι, σημειώνουμε τα εξής:

Οι προστακτικές των αορίστων β': **ἔστην** (ρ. ἵσταμαι), **ἔδωκα** (ρ. δίδωμι), **ἔθηκα** (ρ. τίθημι), **ἤκα** (ρ. ἵημι), **ἔγνων** (ρ. γινώσκω), **ἔβην** (ρ. βαίνω), **ἔδραν** (ρ. διδράσκω), **ἔδυν** (ρ. δύομαι): στο β' ενικό και πληθυντικό πρόσωπο, όταν είναι σύνθετες, ανεβάζουν τον τόνο στην πρόθεση (ή στη λήγουσα της πρόθεσης, αν αυτή είναι δισύλλαβη).

Οι προστακτικές των αορίστων β': **ἔδομην** (ρ. δίδομαι), **ἔθέμην** (ρ. τίθεμαι), **εἶμην** (ρ. ἵεμαι): στο β' ενικό πρόσωπο, όταν είναι σύνθετες με δισύλλαβη πρόθεση, ανεβάζουν τον τόνο στην παραλήγουσα. Όταν είναι σύνθετες όμως με μονοσύλλαβη πρόθεση, δεν ανεβάζουν τον τόνο (δεν επηρεάζεται ο τονισμός τους). Στο β' πληθυντικό πρόσωπο, οι ίδιες προστακτικές, όταν είναι σύνθετες, σε κάθε περίπτωση τονίζονται στην προπαραλήγουσα.

[Εξαίρεση: η προστακτική αορίστου β' του ρ. ἵεμαι (οὔ), όταν είναι σύνθετη με δισύλλαβη πρόθεση που έχει πάθει έκθλιψη, δεν ανεβάζει τον τόνο (δεν επηρεάζεται ο τονισμός της)].

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΚΥΡΙΟΤΕΡΩΝ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ

Α

ἀγγέλω, ἤγγελλον, ἀγγελῶ, ἤγγειλα, ἤγγελκα, ἤγγέλκειν.

ἀγγέλομαι, ἠγγελλόμεν, ἀγγελθήσομαι, ἠγγειλάμην-ἠγγέλμην-ἠγγέλθην, ἠγγελμαι, ἠγγέλμην.

ἄγω, ἤγον, ἄξω, ἤγαγον, ἀγήοχα, ἠγηόχειν.

ἄγομαι, ἠγόμεν, ἄξομαι-ἀχθήσομαι, ἠγαγόμεν-ἠχθην, ἠγμαι, ἠγμην.

ἀγωνίζομαι, ἠγωνιζόμεν, ἀγωνιοῦμαι-ἀγωνισθήσομαι, ἠγωνισάμην-ἠγωνίσθην, ἠγώνισμαι, ἠγωνίσμην.

αἰρέω(-ῶ), ἤρουν, αἰρήσω, εἶλον, ἤρηκα, ἠρήκειν.

αἰροῦμαι, ἠρούμην, αἰρήσομαι-αἰρεθήσομαι, εἶλόμην-ἠρέθην, ἠρημαι, ἠρήμην.

αἶρω, ἤρον, ἀρῶ, ἤρα, ἤρκα, ἠρκειν.

αἶρομαι, ἠρόμην, ἀροῦμαι-ἀρθήσομαι, ἠράμην-ἠρθην, ἠρμαι, ἠρμην.

αἰσθάνομαι, ἠσθανόμεν, αἰσθήσομαι, ἠσθόμεν, ἠσθημαι, ἠσθήμην.

αἰσχύνομαι, ἠσχυνόμεν, αἰσχνοῦμαι, ἠσχύνθην, ἠσχυμαι, ἠσχύμην.

αἰτιάομαι(-ῶμαι), ἠτιώμην, αἰτιάσομαι, ἠτιασάμην-ἠτιάθην, ἠτίαμαι, ἠτιάμην.

ἀκούω, ἤκουον, ἀκούσομαι, ἤκουσα, ἀκήκοα, ἠκηκόειν.

ἀλλάττομαι, ἠλλαττόμην, ἀλλάξομαι-ἀλλαχθήσομαι, ἠλλαξάμην-ἠλλάχθην, ἠλλαγμαί, ἠλλάγμην.

ἄμαρτάνω, ἠμάρτανον, ἄμαρτήσομαι, ἠμαρτον, ἠμάρτηκα, ἠμαρτήκειν.

ἀνέχομαι, ἠνειχόμεν, ἀνέξομαι, ἠνεσχόμεν, ὑπομεμένηκα, ὑπεμεμένηκειν.

ἀπεχθάνομαι, ἀπηχθηνόμεν, ἀπεχθήσομαι, ἀπηχθόμεν, ἀπήχθημαι, ἀπηχθήμην.

ἀποκρίνομαι, ἀπεκρινόμεν, ἀποκρινοῦμαι, ἀπεκρινάμην, ἀποκέκριμαι, ἀπεκεκρίμην.

ἀπολογέομαι(-οῦμαι), ἀπελογοῦμην, ἀπολογήσομαι, ἀπελογησάμην-ἀπελογήθην, ἀπολελόγημαι, ἀπελελογήμην.

ἄπτομαι, ἠπτόμεν, ἄψομαι, ἠψάμην-ἠφθην, ἠμμαι, ἠμμην.

ἄχθομαι, ἠχθόμεν, ἀχθέσομαι, ἠχθέσθην, ἠχθημαι, ἠχθήμην.

Β

βάλλω, ἔβαλλον, βαλῶ, ἔβαλον, βέβληκα, ἐβεβλήκειν.

βάλλομαι, ἐβαλλόμεν, βαλοῦμαι-βληθήσομαι, ἐβαλόμην-ἐβλήθην, βέβλημαι, ἐβεβλήμην.

βούλομαι, ἐβουλόμην, βουλήσομαι, ἐβουλήθην, βεβούλημαι, ἐβεβουλήμην.

Υ

γίγνομαι, ἐγιγνόμεην, γενήσομαι-γενηθήσομαι, ἐγενόμην-ἐγενήθην, γέγονα-γεγένημαι, ἐγεγόνειν-ἐγεγενήμην.

Δ

δέχομαι, ἐδεχόμεην, δέξομαι, ἐδεξάμην, δέδεγμαι, ἐδεδέγμην.

δοκέω(-ῶ), ἐδόκουν, δόξω, ἔδοξα, δέδοκται, ἐδέδοκτο.

δύναμαι, ἐδυνάμην, δυνήσομαι, ἐδυνήθην-ἐδυνάσθην, δεδύνημαι, ἐδεδυνήμην.

δύομαι, ἐδυόμην, δύσομαι, ἔδυν (δύω, δύοιμι, δύθι, δύναι, δύς-δῦσα-δύν), δέδυκα, ἐδεδύκειν.

Ε

εἶάω(-ῶ), εἶων, εἶασω, εἶασα, εἶακα, εἶάκειν.

ἐγείρω, ἤγειρον, ἐγερω, ἤγειρα, ἐγήγερα, ἐγηγέροειν.

ἐγείρομαι, ἠγειρόμην, ἐγεροῦμαι-ἐγερθήσομαι, ἠγρόμην-ἠγέρθην, ἐγήγερομαι-ἐγρήγορα, ἐγηγέρομην-ἐγρηγόρειν.

ἐλαύνω, ἤλαυνον, ἐλῶ(άω-ῶ), ἤλασα, ἐλήλακα, ἐληλάκειν.

ἐνθυμέομαι(-οῦμαι), ἐνεθυμούμην, ἐνθυμήσομαι, ἐνεθυμήθην, ἐντεθύμημαι, ἐνετεθυμήμην.

ἐπίσταμαι, ἠπιστάμην, ἐπιστήσομαι, ἠπιστήθην, ἔγνωκα, ἐγνώκειν.

ἔπομαι, εἰπόμην, ἔπομαι, ἐσπόμην, ἠκολούθηκα, ἠκολουθήκειν.

ἐργάζομαι, εἰργαζόμεην, ἐργάσομαι, εἰργασάμην, εἶργασμαι, εἰργάσμην.

ἐρωτάω(-ῶ), ἠρώτων, ἐρήσομαι, ἠρώτησα-ἠρόμην, ἠρώτηκα, ἠρωτήκειν.

ἐσθίω, ἤσθιον, ἔδομαι, ἔφαγον, ἐδήδοκα, ἐδηδόκειν.

εὐρίσκω, ἠύρισκον, εὐρήσω, ἠύρον, ἠύρηκα, ἠύρήκειν.

ἔχω, εἶχον, ἔξω-σχίσω, ἔσχον, ἔσχηκα, ἐσχίκειν.

ἔχομαι, εἰχόμεην, ἔξομαι-σχίσομαι, ἐσχόμεην, ἔσχημαι, ἐσχίμην.

Η

ἠγέομαι(-οῦμαι), ἠγούμην, ἠγήσομαι-ἠγηθήσομαι, ἠγησάμην-ἠγήθην, ἠγημαι, ἠγήμην.

ἠττάομαι(-ῶμαι), ἠττώμην, ἠττήσομαι-ἠττηθήσομαι, ἠττησάμην-ἠττήθην, ἠττημαι, ἠττήμην.

Θ

θέω, ἔθειον, θεύσομαι, ἔδραμον, δεδράμηκα, ἐδεδραμήκειν.

θνήσκω, ἔθνησκον, θανοῦμαι, (ἀπ)έθανον, τέθνηκα, ἔτεθνήκειν.

Ι

ἰκνέομαι(-οῦμαι), ἰκνούμην, ἴξομαι, ἰκόμην, ἴγμαι, ἴγμην (συνθ. ἀφικνοῦμαι).

Κ

καλέω(-ῶ), ἐκάλουν, καλῶ, ἐκάλεσα, κέκληκα, ἐκεκλήκειν.

καλοῦμαι, ἐκαλούμην, καλοῦμαι-κληθήσομαι, ἐκαλεσάμην-ἐκλήθην, κέκλημαι, ἐκεκλήμην.

κάμνω, ἐκαμνον, καμοῦμαι, ἔκαμον, κέκμηκα, ἐκεκμήκειν.

κλίνω, ἔκλινον, κλινῶ, ἔκλινα, κέκλικα, ἐκεκλίκειν.

κλίνομαι, ἐκλινόμην, κλινούμαι-κλινήσομαι, ἐκλινάμην-ἐκλίθην, κέκλιμαι, ἐκεκλίμην.

κρίνω, ἔκρινον, κρινῶ, ἔκρινα, κέκρικα, ἐκεκρίκειν.

κρίνομαι, ἐκρινόμην, κρινούμαι-κριθήσομαι, ἐκρινάμην-ἐκρίθην, κέκριμαι, ἐκεκρίμην.

κτάομαι(-ῶμαι), ἐκτώμην, κτήσομαι-κτηθήσομαι, ἐκτησάμην-ἐκτήθην, κέκτημαι, ἐκεκτήμην.

κτείνω, ἔκτεινον, κτενῶ, ἔκτεινα, ἀπέκτονα, ἀπεκτόνειν.

Λ

λαγχάνω, ἐλάγχανον, λήξομαι, ἔλαχον, εἴληχα, εἰλήχειν.

λαμβάνω, ἐλάμβανον, λήψομαι, ἔλαβον, εἴληφα, εἰλήφειν.

λαμβάνομαι, ἐλαμβανόμην, ληφθήσομαι, ἐλαβόμην-ἐλήφθην, εἴλημμαι, εἰλήμμην.

λανθάνω, ἐλάνθανον, λήσω, ἔλαθον, λέληθα, ἐλελήθειν.

λανθάνομαι, ἐλανθανόμην, λήσομαι-λησθήσομαι, ἐλαθόμην-ἐλήσθην, λέλησμαι, ἐλελήσμην.

λέγω, ἔλεγον, λέξω-ἐρῶ, εἶπον-ἔλεξα-εἶπα, εἴρηκα, εἰρήκειν.

λέγομαι, ἐλεγόμην, λεχθήσομαι-ῥηθήσομαι, ἐλέχθην-ἐρρήθην, εἴρημαι, εἰρήμην.

λείπω, ἔλειπον, λείψω, ἔλειψα-ἔλιπον, λέλοιπα, ἐλελοίπειν.

λείπομαι, ἐλειπόμην, λείψομαι-λειφθήσομαι, ἐλιπόμην-ἐλείφθην, λέλειμμαι, ἐλελείμμην.

λυμαίνομαι, ἐλυμαινόμην, λυμανοῦμαι, ἐλυμηνάμην, λελύμασμαι, ἐλελυμάσμην.

Μ

μανθάνω, ἐμάνθανον, μαθήσομαι, ἔμαθον, μεμάθηκα, ἐμεμαθήκειν.

μιμνήσκομαι, ἐμιμνησκόμην, μνήσομαι-μνησθήσομαι, ἐμνησάμην-ἐμνήσθην, μέμνημαι, ἐμεμνήμην.

(το μέμνημαι ἔχει μονολεκτική υποτακτική μεμνώμαι, -μνή, μνήται κ.τ.λ., ευκτική μεμνήμην, -μνήο, -μνήτο κ.τ.λ. και μεμνώμην, μεμνώο).

ν

νέμω, ἔνεμον, νεμῶ, ἔνειμα, νενέμηκα, ἐνενεμήκειν.

νέμομαι, ἐνεμόμην, νεμοῦμαι-νεμηθήσομαι, ἐνειμάμην-ἐνεμήθην, νενέμημαι, ἐνενεμήμην.

ο

οἰκέω(-ῶ), ὄκουν, οἰκήσω, ὄκησα, ὄκηκα, ὄκῆκειν.

οἶμαι-οἶμαι, ὠόμην-ὠόμην, οἶήσομαι, ὠήθην, νενόμικα, ἐνενομίσκειν.

ὄλλυμι, ὄλλυν, ὄλω, ὄλεσα, ὄλώλεκα, ὄλωλέκειν.

ὄλλυμαι, ὄλλύμην, ὄλοῦμαι, ὄλόμην, ὄλωλα, ὄλώλειν.

ὀξύνομαι, ὠξυνόμην, ὀξυνθήσομαι, ὠξύνθην, ὠξυμμαι, ὠξύμην.

ὀράω(-ῶ), ἐώρων, ὄψομαι, εἶδον, ἐόρακα, ἐωράκειν.

ὀφλισκάνω, ὠφλίσκανον, ὀφλήσω, ὠφλον, ὠφληκα, ὠφλήκειν. (=χρωστώ στο δημόσιο, καταδικάζομαι σε πρόστιμο).

π

πάσχω, ἔπασχον, πείσομαι, ἔπαθον, πέπονθα, ἐπεπόνθειν.

πείθομαι, ἐπειθόμην, πείσομαι-πεισθήσομαι, ἐπιθόμην-ἐπείσθην, πέπεισμαι, ἐπεπείσμην.

πειράομαι(-ῶμαι), ἐπειρώμην, πειράσομαι-πειραθήσομαι, ἐπειρασάμην-ἐπειράθην, πεπειράμαι, ἐπεπειράμην.

πίμπλημι, ἐπίμπλην, πλήσω, ἔπλησα, πέπληκα, ἐπεπλήκειν.

πίμπλαμαι, ἐπιμπλάμην, πλήσομαι-πλησθήσομαι, ἐπλησάμην-ἐπλήσθην, πέπλησμαι, ἐπεπλήσμην.

πίνω, ἔπινον, πίομαι, ἔπιον, πέπωκα, ἐπεπώκειν.

πίπτω, ἔπιπτον, πεσοῦμαι, ἔπεσον, πέπτωκα, ἐπεπτώκειν.

πλέω, ἔπλεον, πλεύσομαι-πλευσοῦμαι, ἔπλευσα, πέπλευκα, ἐπεπλεύκειν.

πλήττομαι, ἐπληττόμην, πλήξομαι-πληγήσομαι, ἐπληξάμην-ἐπλήγην, πέπληγμαι, ἐπεπλήγμην.

πυνθάνομαι, ἐπυνθανόμην, πεύσομαι, ἐπυθόμην, πέπυσμαι, ἐπεπύσμην.

σ

σκοπέω(-ῶ), ἐσκόπουν, σκέψομαι-σκοπήσω, ἐσκόπησα, ἔσκεμμαι, ἐσκέμμην.

σκοποῦμαι, ἐσκοπούμην, σκέψομαι-σκεπήσομαι, ἐσκεψάμην-ἐσκέφθην-ἐσκέπην, ἔσκεμμαι, ἐσκέμμην.

σπείρω, ἔσπειρον, σπερῶ, ἔσπειρα, ἔσπαρκα, ἐσπάρκειν.

σπείρομαι, ἐσπειρόμην, σπαρήσομαι, ἐσπάρην, ἔσπαρμαι, ἐσπάρμην.

σπένδομαι, ἐσπενδόμην, σπείσομαι, ἐσπεισάμην, ἔσπεισμαι, ἐσπείσμην.

στέλλω, ἔστέλλον, στελῶ, ἔστειλα, ἔσταλκα, ἐστάλκειν.

στέλλομαι, ἐστελλόμην, σταλήσομαι, ἐστειλάμην-ἐστάλμην-ἐστάλην, ἔσταλμαι, ἐστάλμην.

συλλέγω, συνέλεγον, συλλέξω, συνέλεξα, συνείλοχα, συνειλόχην.

συλλέγομαι, συνελεγόμην, συλλέξομαι-συλλεγήσομαι, συνελεξάμην-συνελέγην, συνείλεγμαί, συνειλέγημην.

σφάλλω, ἔσφαλλον, σφαλῶ, ἔσφηλα, ἔσφαλκα, ἐσφάλκειν.

σφάλλομαι, ἐσφαλλόμην, σφαλοῦμαι-σφαλήσομαι, ἐσφηλάμην-ἐσφάλην, ἔσφαλμαι, ἐσφάλμην.

Τ

τείνω, ἔτεινον, τενῶ, ἔτεινα, τέτακα, ἐτετάκειν.

τείνομαι, ἐτεινόμην, τενοῦμαι-ταθήσομαι, ἐτεινάμην-ἐτάθην, τέταμαι, ἐτετάμην.

τέμνω, ἔτεμνον, τεμῶ, ἔτεμον, τέτμηκα, ἐτετμήκειν.

τέμνομαι, ἐτεμνόμην, τεμοῦμαι-τμηθήσομαι, ἐτεμόμην-ἐτμήθην, τέτμημαι, ἐτετμήμην.

τίκτω, ἔτικτον, τέξομαι, ἔτεκον, τέτοκα, ἐτετόκειν.

τρέπομαι, ἐτρεπόμην, τρέψομαι-τραπήσομαι, ἐτραπόμην-ἐτρεψάμην-ἐτράπην, τέτραμμαί, ἐτετράμμην.

τρέφομαι, ἐτρεφόμην, θρέψομαι-τραφήσομαι, ἐθρεψάμην-ἐτράφην, τέθραμμαί, ἐτεθράμμην.

τυγχάνω, ἐτύγγανον, τεύξομαι, ἔτυχον, τετύχηκα, ἐτετυχήκειν.

Υ

ὑπισχνέομαι(-οῦμαι), ὑπισχνούμην, ὑποσχίσομαι, ὑπεσχόμην, ὑπέσχημαι, ὑπεσχίμην.

Φ

φαίνομαι, ἐφαινόμην, φανοῦμαι-φανήσομαι, ἐφηνάμην-ἐφάνην, πέφασμαι, ἐπεφάσμην.

φέρω, ἔφερον, οἴσω, ἦνεγκον, ἐνήνοχα, ἐνηνόχην.

φέρομαι, ἐφερόμην, οἴσομαι-οἰσθήσομαι-ἐνεχθήσομαι, ἦνεγκάμην-ἦνέχθην, ἐνήνεγμαί, ἐνηνέγημην.

φεύγω, ἔφευγον, φεύξομαι, ἔφυγον, πέφευγα, ἐπεφεύγειν.

φθάνω, ἔφθανον, φθάσω-φθήσομαι, ἔφθασα-ἔφθην (φθῶ, φθαίην, φθῆναι, φθάς), ἔφθακα, ἐφθάκειν.

φθείρω, ἔφθειρον, φθερῶ, ἔφθειρα, ἔφθαρκα, ἐφθάρκειν.

φθείρομαι, ἐφθειρόμην, φθεροῦμαι-φθαρήσομαι, ἐφθειράμην-ἐφθάρην, ἔφθαρμαι, ἐφθάρμην.

φύομαι, ἐφυόμην, φύσομαι, ἔφυν (φύω, φύομι, φύναι, φύς-φῦσα-φύν), πέφυκα, ἐπεφύκειν.

χ

χοή, χοῖν-ἐχοῖν, χοήσει-χοῖσται, ἔχοησε.

χοήομαι(-ῶμαι), ἐχρώμην, χοήσομαι, ἐχοησάμην, κέχοημαι, ἐκεχοήμην.

ω

ὠνέομαι(-οὔμαι), ἐωνούμην, ὠνήσομαι, ἐπριάμην, ἐώνημαι, ἐωνήμην.

Αλέξανδρος Γ. Αλεξανδρίδης
Φιλολόγος